

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Літній ранок лише починав жевріти, а я вже вийшов на терасу й роззирався в пошуках свого помічника.

ТА ДЕ Ж ЦЕ ВІН???

Жодних слідів перебування Тео! І це попри те, що він уже да-а-авно мав бути тут. Ми, власне, так домовилися.

Але помічник Тео знову не квапився.

Проте я не хотів, щоб ця прикрість зіпсувала мені добрий літній настрій. Адже, зрештою, я був — о так! — дуже щасливим скунсом.

Вельмишановним детективом, який тішиться визнанням і славою.

Попри те, що про це відомо небагатьом.

Про мої героїчні вчинки не знав ніхто, окрім мого найкращого у світі (однак, на жаль, не пунктуального) помічника Тео, красуні Хлої, підвальної миші Олафа та його О-посіпак. Так само, як і про мій супернух. Про мій першокласний інстинкт детектива. А передусім про мою геніальну смердогармату!

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Та я однаково був задоволеним.
Адже моя команда детектив-
ної агенції на задвірку
була найталановитішою
у світі. Та що там у сві-
ті! У всьому Всесвіті!

А до того ж вони
всі мої друзі!

Ага-ага! І саме через це я почу-
вався так розслаблено й був такий
задоволений. Та я майже не пере-
ймався, що помічник Тео сьогод-
ні запізнювався. Слово честі.

Так, я можу запевнити, ані-
скілечки в тому не сумніваючись, що
я дуже-дуже щасливий і врівноважений скунс.
Утім, було щось, маленька дрібничка, майже
не варта того, щоб про неї згадувати, просто...

Дідько б його забрав!
Ну чому цей Тео не може
бодай раз прийти вчасно???

Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Я вибіг з усамітненого гаража розирнутися на задвірку. Щоб, бува, огидна Кнеземаєрка не перехопила мого помічника.

Аж раптом... СТРИВАЙТЕ! НІ! СТОП!

Хутко повернувся, схопив своє пальто й по-
дався.

Ар-ріба! В АТАКУ! Оле!
Флечер ЗГОЛОДНІВ!

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Саме це зараз і було моєю найбільшою проблемою (після непунктуальності Тео!). Нічого смачного! Принаймні там, де зазвичай на мене щось таке чекало, — у ранковому буфеті «Дикого лося». Це було просто жахливо, просто

незбагненно!

І я слова мовити не міг: «Дикий лось», мій улюблений ресторан, мій виробник сніданків, мій постачальник кнедликів пішов у ві-і-і-ідпустку!

Увесь персонал у відпустці – підвищення кваліфікації – ЗАЧИНЕНО!

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Учора Тео розповів мені, що його тато, тобто шеф-кухар Боде, хоче набиратися нового досвіду як кухар. Власне, він сподівався отримати ТРЕТЮ зірку для «Дикого лосся». Тому Боде вирішив з'їздити за місто до якогось кухаря-гуру. Той мав допомогти йому створити нові страви, скуштувати їх, і не знаю, що вони там іще роблять.

Але це було ну зо-овсім зайве. Чого ще потрібно світу, окрім липкої грудочки смаченького-добренького кнедлика?

НІЧОГО!!!

Після того як я вчора від розпачу й смутку — еге ж, СМУТКУ (адже це неймовірно сумно) — кілька разів куснув свою м'якеньку подушечку, Тео теж почав мені неабияк співчувати.

— Окей, Флечере, — вирішив він, — я щось придумаю. Спробую вмовити тата, щоб він принаймні приготував про запас кілька кнедликів, які я одразу принесу сюди.

— КОЛИ? Уже зараз? Негайно? Ти маєш на увазі — тепер? — сповнившись надії, вигукнув я.

Однак Тео, на жаль, похитав головою.

— Не-є, сьогодні вже точно ні. У мого тата зараз кулінарна лихоманка щодо нових-страв-для-третьої-зірки. Але вже завтра вранці я переконаю його приготувати кілька штук. І тоді я принесу їх тобі... гм... скажімо, близько десятої години. Зараз же канікули. І я нарешті можу трохи довше поніжитися в ліжку.

— **ТАК ПІЗНО???** Та я до десятої помру з голоду. Мертвий буду. Вріжу дуба. Потраплю до скунсячої нірвани!

Ага, ага, я бідолашний, жалюгідний, слабенький скунсичок, мені так-так-так себе шкода.

Але Тео зробив мені поступку лише на крихітну годинку. Він іще пояснював, чому й через що, але мені вже давно в одне вухо влітало, а з другого — вилітало. Подумки я просто налаштувався на дев'яту годину. О дев'ятій дадуть кнедлики, о дев'ятій я смачно попоїм!

Угу, і кого це за десять хвилин по дев'ятій не було й близько біля детективної агенції на задвірку? Спробуймо вгадати... так, спробуймо ще раз вгадати. Тео? **ПРАВИЛЬНО!!!**

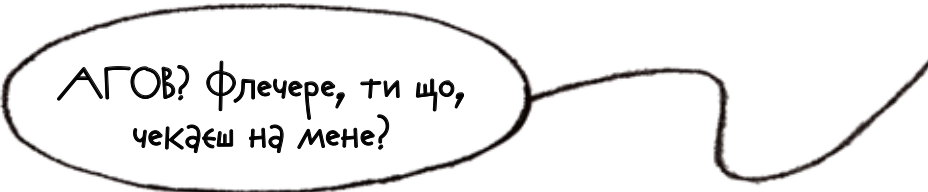
Бісова тарабайка!

Тим часом у мене в животі бурчало так страшно, що це неможливо було не почути, аж у вухах дзвеніло.

Але Тео не йшов і не йшов!

Чому??? Малий підбирає собі стильний одяг? Не-е-е, цього я собі навіть уявити не міг. Зрештою, на ньому щодня був той самий одяг: плетена шапка, щоб прикривати розкуйовджене волосся, якась футболка і якісь джинси. Це і є Тео.

О, відчуваю, що він більше не прийде, що він забув про мене, емігрував, полетів на Місяць. І саме цієї миті він наре-е-е-ешті примчав. Але без моїх смачненьких-добренських кнедликів і не відчуваючи найменших докорів сумління.

АГОВ? Флечере, ти що,
чекдаєш на мене?

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

— Е-е-е-м... ми ж домовилися!

Тео витрищив очі, що стали завбільшки з кулі для боулінгу.

— Справді? Мені страшенно шкода. Просто так сталося. Але я ще з деким домовився.

Малий наморщив лоба, а в животі в мене за-скавчало: **«КВА! А-У-А! КВА!»**

— Звісно, ти з кимось домовився, — прохрипів я, зібравшись на останній силі. — І цим кимось був я!

Але Тео похитав головою.

— Ні, ти щось плутаєш, Флечере!

Мені довелося дуже глибоко вдихнути, адже нестерпно, коли... е-е-ем, мій помічник раптом так шкіриться.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>